

במדינה

צפון. הוא עזב את אשתו ואת שני ילדיו בנוה-שאנן בחיפה — עת פגש בשושנה אריאל. שושנה, אשתו של אחד האישים המרכזיים בהנהלת נמל חיפה, ואם לשני ילדים — התגרשה אף היא מבעלה.

השניים עברו לחיות יחדיו בדירה משותפת ברחוב אנה פראנק ברמת-גן. לא הכל עבר על מי מנוחות. בנו החייל של מלח בא אחד הימים לדירה שברמת-גן ותבע מי שושנה: "החזירי לי את האבא שלי". התברר עת היתה מלווה באיומים, והמשטרה נאלצה להתערב.

אולם, על אף המכשולים, היו השניים יחדיו כשלוש שנים. באותה תקופה היה מלח חולה במחלה קשה, אושפז בבית החולים תל-השומר. שם חל המיפנה הגורלי בחייהם המשותפים של השניים.

סידור-עבודה עמום. הדוידואן היה חולה והמזוקן, קשר קשרים הדוקים עם אחת הרופאות, ואף עם אחות אחת או שתיים. לאחר צאתו מבית-החולים הרגישה שושנה כי לא הכל כשורה — ופנתה ל-צפרוני.

חקירה מאומצת העלתה כי הידוע-בציבור של הגב' אריאל מחזיק בשני חדרים שכורים — האחד ברחוב סוקולוב בתל-אביב, בו הוא נפגש עם הרופאה הנשואה, והשני — בראשון-לציון, בו קיים יחסים עם אחת האחיות. בין היתר היה המאהב הנימרח מספיק לפקוד גם את אשתו החוקית, ב-

ירושלים

אמנות הבשרים

מאז אוחדה ירושלים לעיר אחת, יכולת הפרוצות שבמערב העיר להציע ללקוחותיהן גם תענוגות אסתטיים בנוסף על התענוגות הגשמיים. אם הלקוח מתעניין באמנות, למשל, הוא יכול ליהנות מציורים מלהיבי-דמיון, המופיעים לאחרונה על גופותיהן של פרוצות העיר.

ארבעים ותשע שנים, נהג יעקב ראזוק (68), ארמני המתגורר בעיר העתיקה, לקעקע ציורים וכתובות על עורם של הבריות. אבל נשים לא באו אליו מעולם, עד ש-שחררה העיר.

"לפני המלחמה", סיפר ראזוק השבוע, "היו לי הרבה לקוחות. בעיקר היו אלה ערבים נוצרים שכאו מארצות-ערב, ומעט תיירים. העסקים היו חלשים, עד שגילו אותי הנערות מירושלים, והחלו לבקש שאמלא את גופן בציורים".

מסורת של 200 שנה. אין זו הפעם הראשונה שיעקב ראזוק מקעקע גופות שלמים. לפני כחמש שנים הסתובב בירושלים לים המזרחית אמריקאי תמהוני שהיה מלח. אקרוסט בקרקס, ובעל מקצועות רבים נוספים. אבו סמיר, כפי שכינוהו ערביי ירושלים, ביקש לכסות את כל גופו בציורי קעקע והמלאכה ארכה חודשים ימים, עבור תשלום של חמשת אלפים ל"י.

מאתיים שנה עסקו בני משפחת ראזוק בקעקוע ע"י חריטה ביד. כיום השתכללה שיטת העבודה, ויעקב ראזוק עובד במכונה חשמלית. מחירה של כתובת-קעקע רגילה נע בין שלוש לעשרים ל"י והכל נעשה תוך

מקעקע אבויסמיר עבודה של חודשיים

רבע עד חצי שעה, כשהמדובר בכתובות קעקע רגילות.

יציר לבי-מפולח-בתוך על שדיים לוקח יותר זמן, אך לפרוצות יש סבלנות עד כמה שהדבר נוגע ליצירות האמנות שעל גופם. עדיין אין סטטיסטיקה אם הציורים העל את רמת הכסותיהן של יצאניות ירושלים אך נראה שהן נהנות מהעניין, ומי שבחודאי מרווית הוא יעקב ראזוק הישיש.

משפט

שכרו של בלש

דבר כזה עוד לא קרה לי, אמר נח"ם צפרוני, בעסק הזה אלך עד הסוף. צפרוני (38) הוא בלש פרטי שמשרדו נמצא בלב האזור המסחרי של תל-אביב. בעבר היה איש-ביטחון, ועבר לפרקטיקה פרטית רק לאחר שנפצע בקרבות על הרצועה, במלחמת-ששת-הימים.

כל העניין התחיל לפני כשנה. למישרדו של צפרוני הגיעה שושנה אריאל, בלונדיה נאה כבת 38. בקשתה היתה עניין שבשיגרה עבר הבלש החסון — חקירה ועיקוב אחר הידוע-בציבור שלה — אהרון מלח.

מלח (55), שימש בעבר כמנהל קופת החולים של העובדים-הלאומיים באזור ה-

הגיע הזמן להתכונן לבחירות

חברי התנועה ואוהדיה באזור חיפה והצפון מוזמנים לכנס פעילים ומסבירים שיתקיים ביום חמישי הבא, 26 בדצמבר, ב-8.30 בערב, במעון "כרמליה", רחוב הרצליה 35, הדר, חיפה

על הנושא:

לקראת המערכה:

בחירות 1969

יפתח אורי אבנרי

האלופים באים!

מגיעים עם "אגד" לכירה

"הכוכבים החוליים" על הבמה

מראה כללי של המופע בירושלים

מקעקע ראזוק השכר — 5000 ל"י

ביתו אשר בחיפה. היה זה סידור-עבודה עמום למדי, העלול להביא לידי תשישות אפילו את קזאנובה בכבודו ובעצמו.

עם הגילויים והתמונות, שסיפק לה צפ"ר, הביאה שושנה את מאהבה המשוטט לידי שיחה גלוויית-לב. בעיקבות השיחה נטש מלח את אהובותיו הנוספות ועבר ל-התגורר עם שושנה באשדוד. אבל כשקיבלה את אהובה לא רצתה שושנה לשלם אף מחיר.

אין תמורה. היא שילמה לי 300 ל"י רות דמיקרימה ונתנה לי שטר על 1.700 לירות. סיפר צפרוני, בסוף היא לא שילמה לי את השטר. היא טוענת שלא קיבלה ממני מה שביקשה. הרי הבאתי לה את כל הפרטים על מלח. נכון שהיא ביקשה עוד כל מיני דברים. כי היא רצתה שיהיו לה אמצעי-לחץ על מלח עלזמנת להחזיר אותו אליה. בעיקר ביקשה לקבל פרטים מרשיעים על בניו ועל אשתו החוקית, אולם פרטים כאלה לא היו בנימצא בכלל, או מה אני אשם?

צפרוני הגיש, באמצעות עורך-הדין חיים ריגבי, תביעה בבית-משפט השלום בתל-אביב נגד שושנה אריאל, על סמך השטר שבידו. שושנה הגישה כתב-הגנה, והפרשה התבררה חודשים רבים בפני השופט דב זוהר.

השבוע פסק זוהר בפסק-דין מפתיע, כי טענת אי-קבלת התמורה צודקת — ושיחרר את שושנה אריאל מסכום התביעה. פסק-הדין מבוסס על כך שהשופט מאמין יותר לנתבעת מאשר לתובע.

מה יש כאן לתאמין או לא — אני לא מבין, טוען הבלש הניגוני. הלא יש שטר חתום וכל התמונות שסיפקתי לה? השבוע הגיש צפרוני ערעור על פסק-הדין בפני בית-המשפט המחוזי.